

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **V., a.s.**, B., proti povinnej **S., spol. s r.o.**, B., o **vymoženie 2 837,55 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 1 Er 417/2004, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. L. B., Exekútorský úrad B., proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 20. júla 2009 sp.zn. 7 CoE 27/09, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bardejov uznesením zo 7. apríla 2009 č.k. 1 Er 417/2004-41 exekúciu zastavil a oprávnenej uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie 53,77 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia. O zastavení exekúcie rozhodol podľa § 57 ods. 1 písm.h/ Exekučného poriadku. Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 203 Exekučného poriadku a ustanoveniami § 14 a § 15 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. s tým, že odmenu za vypracovanie dvoch žiadostí o poskytnutie súčinnosti prostredníctvom internetu adresovaných obchodnému registru, odmena za usporiadanie a prípravu spisu, odmena za vypracovanie návrhu na zastavenie exekúcie a odmena za druhé zisťovanie sídla povinného súdnemu exekútorovi priznaná nebola, nakoľko existencia týchto úkonov nebola preukázaná.

Krajský súd v Prešove na odvolanie súdneho exekútora uznesením z 20. júla 2009 sp.zn. 7 CoE 27/09 potvrdil prvostupňové uznesenie vo výroku o trovách exekúcie. O trovách dovolacieho konania rozhodol tak, že súdny exekútor na ich náhradu nemá právo a oprávnenej sa ich náhrada nepriznáva.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie súdny exekútor, navrhol ho zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že nepriznaním mu v rámci trov exekúcie odmeny za dôvodné a preukázané úkony mu jednak postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.) a okrem toho mu súd svojím rozhodnutím spôsobil škodu na majetku, keď ho ako tretiu osobu, ktorá nie je účastníkom konania vo veci samej, nepriamo zaviazal uhradiť ostatné trovy exekúcie.

Oprávnená ani povinná sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

V prejednávanvej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm.a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm.c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm.b/ veta prvá O.s.p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm.a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm.c/ O.s.p.).

Dovolateľom je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku odvolací súd prípustnosť dovolania nevyslovil), teda také uznesenie, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Jeho dovolanie preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou

z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Dovolací súd však existenciu podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v § 237 O.s.p. nezistil. Nezistil ani podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p., na ktoré poukazoval dovolateľ. Dovolateľ tvrdí, že nepriznaním mu odmeny za všetky vyúčtované úkony exekučnej činnosti mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.) sa rozumie postup súdu, ktorým účastníkovi odňal možnosť realizovať procesné práva, ktoré mu dáva Občiansky súdny poriadok. V zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv [napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), právo byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)]. Zo spisu nevyplýva, že by súdy v prejednávanej veci v prípade súdneho exekútora v tom štádiu konania, v ktorom bol jeho účastníkom, nerešpektovali niektoré z týchto práv. Vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedené tvrdenie dovolateľa, o ktoré opiera prípustnosť dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p. nemožno považovať za odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. V súvislosti s rozhodovaním súdov o trovách exekúcie si súdny exekútor uplatnil odmenu za jednotlivé úkony exekučnej činnosti. Nepriznaním tejto odmeny v uplatnenej výške však súdnemu exekútorovi nebola postupom súdov odňatá možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ súdny exekútor ďalej svoje dovolanie (vychádzajúc z jeho obsahu) zrejme odôvodnil aj tým, že napadnuté rozhodnutie o trovách exekúcie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému

rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Dovolací súd o náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie § 146 ods. 2 O.s.p.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. marca 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová